

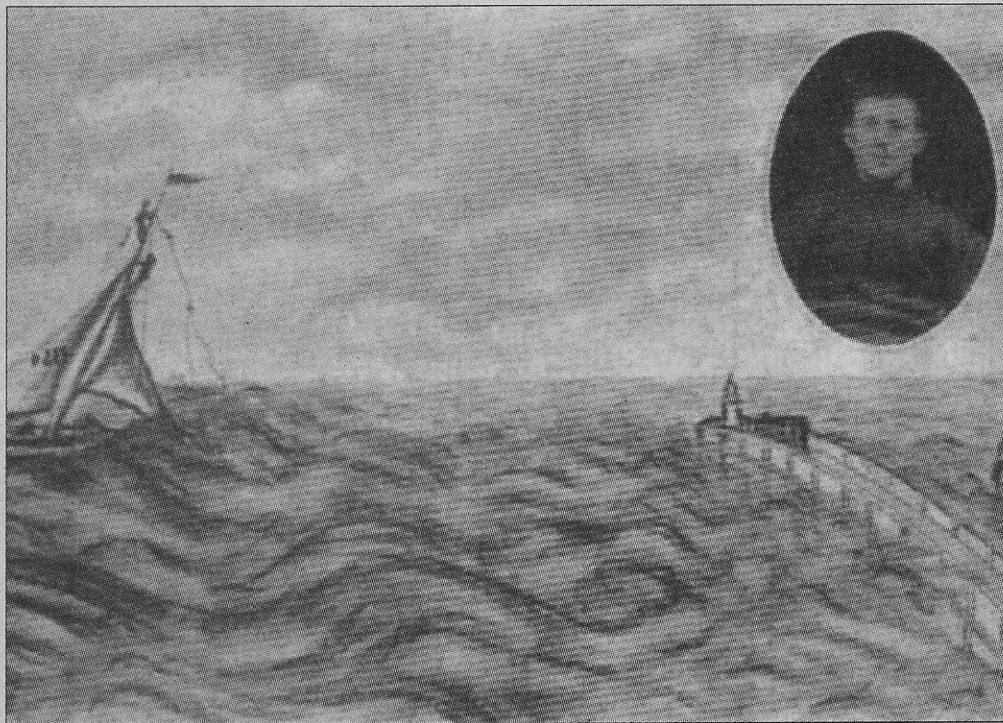
Vissersboot verging voor de ogen van veel Oostendenaars

Precies 90 jaar geleden deed zich voor de Oostendse kust een bijzonder tragisch ongeval voor. Jarenlang heeft men in Oostende, en dan vooral in visserijmid- dens, schande gesproken over de manier waarop zich een verschrikkelijke scheepsramp vlak voor de ogen van ettelijke Oostendenaars afspeelde.

Ook nu valt het jammerge- noeg nog té vaak voor dat vis- sersvaartuigen de strijd met de woeste zee verliezen. Maar hetgeen zich op 12 maart 1906 voor de Oostendse kust heeft afgespeeld kreeg toch wel een erg wrange nasmaak. Er woed- de die dag een erg zware storm over de Noordzee. De golven beukten over de dijk en veel Oostendenaars, die naar buiten waren gekomen om het natuur- geweld te bekijken, waren er getuige van hoe rechttegenover het Kursaal plots een vissers- sloep in de problemen geraakte en noodsignalen begon uit te sturen om aan te geven dat het aan het zinken was. Onmiddellijk verwittigden de omsta- anders politie en reddingsdien- sten.

Bemanning op café

Omdat het bootje alsmear dieper zonk, zagen de Oosten- denaars hoe twee bemannings- leden zich poogden te redden door in de mast te klimmen. Een tijdje later viel een van de vissers evenwel naar beneden, terwijl de tweede constant om hulp bleef roepen. Tot grote ontsteltenis van de mensen op de dijk bleef het reddingsschip maar op zich wachten. Norma- maal gezien moest de red- dingsboot bij zwaar stormweer

De O.223 in nood in de buurt van het staketsel. Als inzet een foto van de verdrinken schipper Degroote.

stand-by liggen. Hierbij moest de bemanning ervoor zorgen dat er constant voldoende stoom op de ketel zat zodat het stoomschip —zo nodig— met- een kon uitvaren. Maar dit was nu duidelijk niet het geval. Er bleek naderhand zelfs helemaal geen bemanning op het red- dingsschip aanwezig te zijn ! Ondertussen poogden onver- saagde vissers die goed konden roeien bij de reddingsboot te komen maar de bewaker van de boot weigerde deze mannen aan boord te laten komen. Uiteindelijk had men dan toch de bemanning van de reddings- boot weten op te sporen : de mannen zaten in een café aan de Visserskaai. Om 17 u40, ruim anderhalf uur nadat het vissersbootje alarm had gesla- gen, voer de reddingsboot dan toch uit.

Voor het parlement

Alle hulp kwam evenwel te laat : de vier bemanningsleden van de O.233 «De Matigheid»

hadden geen weerstand meer kunnen bieden aan het kolken- de water van de woeste zee. Voor de ogen van ettelijke Oostendenaars stierven reder- schipper Rodolphe De Groote en zijn mannen, Prosper Steen- kiste, Pierre Vilain, Joseph Bly en Joseph De Coninck de wre- de verdrinkingsdood.

De visserij briepte, maar ook de hele Oostendse goegemeen- te : de O.233 was met man en muis vergaan en dit door de grove nalatigheid van de be- manning van het reddings- schip ! De zaak kwam zelfs ter sprake in het parlement. Voor- al de Oostendse minister Au- guste Beernaert werd bijzonder hard aangevallen over het voorval. De liberalen verweten Beernaert geen controle te heb- ben uitgeoefend op benoemin- gen die waren ingegeven door (politieke) vriendjespolitiek. Voorts moest Beernaert ervoor zorgen dat 'die onbekwamen die door hun wangedrag het le- ven van vijf koene Oostende-

naars op hun geweten hadden' meteen werden vervolgd.

Liefdadigheid

Het directe gevolg van het pijnlijke ongeval was dat alle manschappen van de reddings- boot werden ontslagen. De Oostendenaars spraken stee- vast over „ze zijn uit de Dienst weggeschopt”. Er werd ook werk gemaakt van een betere regeling voor de reddingsdienst maar dit alles bracht natuurlijk de bemanning van de «De Ma- tigheid» niet terug...

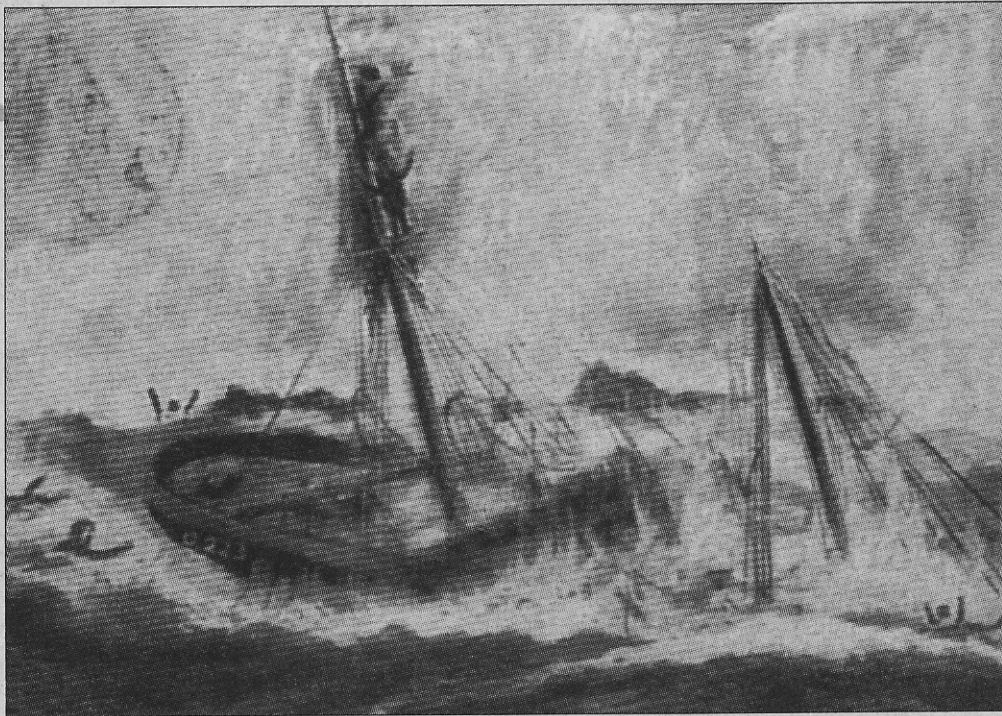
Als men bedenkt dat er in die tijd van sociale voorzienin- gen nog helemaal geen sprake was, kwam het trieste ongeval voor de getroffen vissersfami- lies nog eens extra hard aan. De achterblijvende weduwen en wezen waren aangewezen op liefdadigheidssteun en de inkomsten uit bijzondere fond- sen die werden vergaard via feesten, bals en concerten.

Lieder en prentkaarten

Hierbij willen we graag verwijzen naar het «Groot Oostendsch Liedboek» van Jef Klausning (uitgegeven in 1991) waar een heel hoofdstuk aan twee lange liederen over het vergaan van «De Matigheid». Die vertellieder en werden vertolkt door de typische markt-zangers van weleer.

In onze collectie vonden we ondermeer de hierbij afgedrukte kaarten terug die een afbeelding geven van deze verschrikkelijke gebeurtenis. Daar de fotografie in die tijd nog niet voldoende was gespecialiseerd om op een grote afstand plaatjes te maken, deden de drukkers een beroep op een tekenaar. Op beide prenten ziet men de zinkende O.223 met de om hulp roepende opvarenden in de mast.

Is het dan te verwonderen dat oude Oostendenaars, telkens er zich een schipbreuk voordoet, ingetogen zeggen : „Ja, het visje wordt altijd duur betaald !, (Omer Vilain)

Een tweede tekening van het drama van «De Matigheid». Hierbij maakte de tekenaar wel een vergissing : hij beeldde 4 mannen in het water en 2 om hulp roepende vissers in de mast af, terwijl er in feite (maar) 5 vissers aan boord van de O.223 waren.